

Young society

● เรื่อง : นิภาพร ทับทูน
ภาพ : ปาวิโททย์ พุทธิโสสง

ถึงแม้จะไม่ "เป็นข่าว" เกียรติยศและการเดินทางไปคว้ารางวัลจากการแข่งขันดนตรีนานาชาติ

The 11th Osaka International Music Competition ณ Takatsuki Gendai Theatre เมืองโอซาก้า ประเทศญี่ปุ่น ของ

อมฤต หนั้นลีทา ก็สร้างความภาคภูมิใจให้คนไทยไม่น้อย และดูเหมือนว่าจะซาบซึ้งใจมากขึ้น เมื่อฟังเขาเล่าถึงความพยายามพร้อม "เบื้องหลัง" การเดินทางที่ทั้งโหด มั่น และโหด

"ต้องหาทุนไปกินแอมป์เพราะทางเวทีไม่มีทุนให้ อันนี้เราพอทราบอยู่แล้ว พอได้รับคัดเลือกให้เป็นตัวแทนประเทศไทยก็เลยเริ่มไปติดต่อตามทีต่างๆ ว่าพอจะมีใครช่วยเหลือให้เราได้บ้าง...จริงๆ รู้จักครูผู้ใหญ่หลายท่าน แต่ตอนนั้นคิดว่าอยากทำด้วยตัวเองก่อน เราไม่อยากรบกวนท่าน ก็เลยลองทำเอง"

อมฤต หรือ จิมป์ เริ่มตั้งแต่ "เรปลิคิตี ดนตรีไทย" ก่อนจะลงท้ายด้วยเสียงอ่อยๆ ว่า "โดนปฏิเสธหมด"

แต่...ความพยายามอยู่ที่ไหน ความสำเร็จย่อมอยู่ที่ไหน

หลังจาก "สู้" อยู่พักใหญ่ จิมป์ก็เริ่มได้รับทุนก้อนแรกจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ พวงเพชร รัตน์รามา อาจารย์ภาควิชาสถาปัตยกรรมภายใน สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ที่เขาเคยเป็นลูกศิษย์สมัยเรียนปริญญาตรี ก่อนทุนก้อนที่ 2 จากสถาบันเดิมจะมาช่วยเพิ่ม "กำลังใจ" จนสุดท้ายได้ทุนก้อนใหญ่จากกองทุนส่งเสริมงานวัฒนธรรม สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ

"ได้รับความเมตตาจากท่านสมชาย เสียงหลาย ซึ่งตอนนั้นท่านยังเป็นสมาชิกของศูนย์วัฒนธรรมฯ ตอนนั้นได้เลื่อนตำแหน่งเป็นปลัดกระทรวงวัฒนธรรมแล้ว ดีใจมาก เพราะว่าท่านช่วยเต็มที่ ซึ่งกว่าจะได้ไปก็เหนื่อยมากกกว่า ช่วงนั้นผมทั้งเรียนปริญญาโท

จะเข้าไทย

ตอน กว่าจะได้ไป...โอซาก้า

ต้องสอบ ต้องซ้อม ต้องหาทุน ทำทุกอย่าง"

สรุปว่าได้ทุนเพียงพอสำหรับการเดินทางไปแข่งขัน แต่เนื่องจากจิมป์ที่เป็นนักดนตรีตัวแทนประเทศไทยแล้ว ยังมีสมาชิกอีก 3 คน คือ วุฒิพงษ์ แก่นโพธิ์ (ฉิ่ง) วุฒิบุญ พิมพ์สนนิล (กลองสองหน้า) และ นรุฒม์ ใสกุลประกิจ (ประสานงาน) เดินทางไปร่วมระดมระดมการฝึกครั้งนี้ด้วย

"มีเรื่องสนุกๆ เยอะแยะมากมาย แต่ไม่ได้เล่าไว้ได้อะไร เพราะเหตุการณ์จริงมัน

ค่อนข้างเครียด อีกอย่างหนึ่งคือเครียดเรื่องแข่ง เพราะเราเป็นตัวแทนไทย เราได้รับทุนช่วยเหลือ ก็อยากทำให้ดีที่สุด"

ไปถึงวันแรกก็เล่นแอมป์แทบตลอดใจ เพราะเพื่อน(คนไทย)ที่ตั้งใจจะไปรับต้นติดการกิจด้วย ล่าปากถึงยาวคนไทย 4 ชีวิต ที่ต้องฝ่าฟันในโอซาก้าเพื่อตามหาโรงแรมให้ตัวเอง ถึงที่พักแล้วก็โล่งใจ แต่ไม่พ่ายมีปัญหาใหม่มาให้ร่วมแก้ไขกันอีก

"ไม่มีที่ซ้อม ซ้อมในที่สาธารณะก็ไม่ได้อะไร"

เราต้องจองห้องซ้อม แต่ก็มีปัญหาเรื่องการติดต่ออีกว่าจะได้ซ้อม สุดท้ายซ้อมได้ชั่วโมงเดียว และก่อนวันแข่งซ้อมในสถานที่จริงอีกแค่ครึ่งชั่วโมง ปัญหาที่เราไปแข่งแต่เราซ้อมได้แค่ชั่วโมงเดียว มันก็ลำบาก... ประเทศอื่นสามารถนั่งเก้าอี้เล่นได้ แต่จะเข้ามันต้องนั่งพื้นแข็งๆ หรือประยุกต์วางบนโต๊ะแล้วยืนเล่นได้ แต่เพลงนี้(เพลงเชิดนอก) ก่อนข้างหนักและต้องการเอฟเฟกต์ของเสียง เลยตัดสินใจนั่งบนพื้นนั่นแหละ ก็แอบเครียดเหมือนกัน เล่นๆ ไปจะเข้ก็เต็งๆ เพราะเป็นพื้นพรม ไม่มีเสียงเอฟเฟกต์เลย มันเงยแล้วเราต้องควบคุมจะเข้ที่ตั้งขึ้นมากทำให้แขนล้าแล้วเกร็ง มันไม่เต็มที่ ได้แค่ 50 เปอร์เซ็นต์ของที่ตั้งซ้อมเท่านั้นเอง"

ถ้าสมัยเลย มันเป็นศาสตร์ เป็นศิลปะ เป็นวัฒนธรรมที่มีความเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงตลอดเวลาเพื่อรับใช้สังคม แต่ไม่ใช่เปลี่ยนแปลงไปเลย เรายังรักเพลงของเรา เรายังทำการพัฒนาเพื่อตอบรับกับกระแสสังคม ตอบสนองคนฟัง อีกอย่างหนึ่งคือเรื่องของการปลูกฝัง ถ้าคนไทยมีความภาคภูมิใจในดนตรีของตัวเอง มันก็จะช่วยให้อะไรที่กลับมาได้ อย่างเกาหลี ญี่ปุ่น เขาก็ภูมิใจมาก เขาส่งเสริมทุกอย่าง แต่ดนตรีไทยเรายังไม่ได้รับการส่งเสริมเท่าที่ควร"

ปัจจุบันจิมป์เป็นนักศึกษาระดับปริญญาโท คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สาขาสถาปัตยกรรมพื้นถิ่น มหาวิทยาลัยศิลปากร และเป็นนักเรียนในความคิดและของมูลนิธิดุริยางค์ประณีต (ควบคุมโดยคุณครูสุจิตต์ ดุริยางค์ประณีต ศิลปินแห่งชาติ สาขาศิลปะการ

แสดง(ดนตรีไทย) ประจำปี พ.ศ.2536) สำคัญที่สุดคือ เป็นนักดนตรีไทยที่มี "จะเข้" อยู่ในทุกลมหายใจเข้า-ออก

"คนอื่นอาจจะมองว่าจะเข้มีหนังของแปลกๆ...เล่นจะเข้หรือ หน้าตาไม่ให้เลยนะ (หัวเราะ) แต่สำหรับเรานั้นเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต การเล่นจะเข้คือความสุข เวลาแสดงให้คนอื่นมีความสุข และทำให้เราอยากพัฒนาตัวเองไปเรื่อยๆ"

นี่เป็นเพียงส่วนหนึ่งของเรื่องราวที่เยาวชนไทยคนนี้เล่าให้ฟัง แต่อย่างที่บอก "เบื้องหลัง" การเดินทาง กว่าจะได้ไป...โอซาก้าจริงๆ นั้น มันช่าง โหด-มัน-โหดจริงๆ

ถึงจะลำบาก แต่สุดท้าย "จะเข้" ก็สามารถสร้างชื่อเสียงให้กับประเทศไทยได้ ด้วยการคว้ารางวัลชนะเลิศจากการแข่งขันดนตรีนานาชาติ สาขาดนตรีพื้นบ้าน (Folk Instruments) ร่วมกับ "ซอเอ้อหู" (Erhu) ของประเทศจีน โดยการแข่งขันครั้งนี้ไม่มีผู้ได้รับรางวัลชนะเลิศ นั่นหมายความว่า "จะเข้ไทย" คือที่ 1 ในการแข่งขันครั้งนี้

"ดนตรีไทยไม่ใช่เรื่องเขย หรือเรื่อง